

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania B. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz pełnomocnika z urzędu radcy pr. M.W. 120 zł (sto dwadzieścia) powiększone o kwotę podatku od towarów i usług tytułem kosztów zastępstwa w postępowaniu kasacyjnym,

3. przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 29 maja 2014 r.

Zarzucono naruszenie: 1/ art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszy Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), oraz § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.); 2/ § 2 ust. 2 ww. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., 3/ art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP; 4/ art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.), w związku z art. 386 § 4 k.p.c. Ponadto, naruszenie art. 5 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „zasady doświadczenia życiowego przemawiają za tym, aby człowiek pracujący tyle lat w warunkach szkodliwych, który nie miał wpływu na to, co znajduje się w jego aktach osobowych i w jaki sposób pracodawca wystawia świadectwo pracy został pozbawiony możliwości otrzymania emerytury w związku z pracą w warunkach szkodliwych i przejścia na zasłużony odpoczynek”. Dodatkowo wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sformułowanego w formie następującego pytania, „czy świadectwo pracy, jako dokument prywatny, który wystawia pracodawca, może nie zostać wzięty pod uwagę przez sąd jako dowód w sprawie, czy sąd może poddać taki dowód własnej ocenie i nie uwzględnić go”.

Pełnomocnik pozwanego wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną wraz z wnioskiem o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania.

Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na wykazaniu ewidentnego złamania prawa w zaskarżonym wyroku, które byłoby widoczne od razu (*prima facie*) przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz bez wnikania w szczegóły

sprawy (postanowienie SN z 17 kwietnia 2014 r., I PK 63/14, niepubl.). W tej sprawie stan taki nie występuje. Pełnomocnik skarżącego uzasadniając skargę kasacyjną odniósł się do szczegółów postępowania dowodowego, kwestionując ustalenia Sądu Apelacyjnego oraz ich ocenę. Podkreślając, że Sąd Najwyższy, działający jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa a nie faktu, oraz, iż zarzuty skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (wyrok SN z 13 czerwca 2001 r., II CKN 530/00, LEX nr 52597; wyrok SN z 4 grudnia 2008 r., II UK 106/08, LEX nr 558588), twierdzenia skarżącego nie dowodzą kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa, jak również oczywistej wadliwości zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do drugiej okoliczności mającej uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazanie we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na istotne zagadnienie prawne powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienie SN z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Pełnomocnik skarżącego nie wskazał na przepis prawa, w związku z którym zostało sformułowane zagadnienie prawne, co uniemożliwia ocenę, czy zagadnienie to ma charakter prawny i jest istotne.

W związku z powyższym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.